

заробітну плату, сприяють відновленню інфраструктури громади тощо [2, С.117].

Здійснюючи свою діяльність на рівні ТГ, управляючи розвитком підприємств, зусилля повинні бути спрямовані на стимулювання розвитку бізнесу через вдосконалення інвестування, шляхом збалансування фінансових ресурсів місцевих, державних або європейських фондів, впорядковуючи інструменти реформи децентралізації відповідно до ресурсного потенціалу країни та можливостей національної соціально-економічної сфери.

Інформаційні джерела

1. Uliana Z. Vatamaniuk-Zelinska, Nataliia Tkachova, Yevhen M. Dankevych, Olha I. Yemets, Oleh F. Stasiv. (2021). Small business support in the territories in a decentralized environment. Revista San Gregorio. No 44, pp.98-112. (Web of Science, <http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO/article/view/1596/17-uliana>).

2. Лівандовська О. А., Ключник А. В. Стратегічні орієнтири розвитку підприємництва в об'єднаних територіальних громадах (на прикладі Радсадівської ОТГ) // Обліково-аналітичне і фінансове забезпечення діяльності суб'єктів господарювання: національні, глобалізаційні, євроінтеграційні аспекти: Матеріали IV Міжнародної науково-практичної інтернет (2019): 117.

Замороз І.М., здобувач вищої освіти факультету менеджменту групи МЕН 3/2

Миколаївський національний аграрний університет

ЕКОЛОГООРІЄНТОВАНИЙ ПІДХІД РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Національна стратегія розвитку аграрного сектора в сучасних, динамічно змінних ринкових реаліях передбачає формування умов його відтворення за інтегрально поєднаними соціальними, економічними, екологічними складовими як взаємозалежними та взаємодоповнюючими в контексті виконання таких пріоритетів як: забезпечення населення країни продовольством та відповідних галузей економіки сільськогосподарською сировиною; оновлення принципів і методів державного регулювання у контексті підвищення рівня комерціалізації сільськогосподарської діяльності та її результативності – загальноекономічної та приватної; створення сприятливих умов для виходу української сільськогосподарської продукції на світовий, зокрема європейський продовольчий ринок; закріплення багатокладності секторального розвитку на основі перспектив (локальних у часі або за ринковими подіями) формування різних категорій

селоутворюючих господарств; підвищення рівня соціальної відповідальності за екологічний стан системи аграрного господарювання з боку держави, ринкових суб'єктів, громадянського суспільства, сільської громади та формування нової агроекологічної культури за принципами екологічної свідомості / самосвідомості. Особливі акцентування до розвитку аграрного сектора України за еколого-економічними принципами мають відповідне теоретикометодологічне підґрунтя. Сьогоднішні умови вітчизняного аграрного господарювання потребують забезпечення еколого-економічних домінант, практичної реалізації зазначених тез, зокрема у розрізі стратегії сталого розвитку України, що передбачає такі вектори руху: базовий вектор сталого розвитку країни рекомендовано поєднати із векторами безпеки, відповідальності та соціальної справедливості, укріплення позицій України в Європі та світі.

На розвиток аграрної сфери за еколого-економічними принципами акцентовано увагу у працях значної кількості вітчизняних та зарубіжних економістів, серед яких О. Агрес, А. Ачасов, А. Ачасова, Т. Акімова, В. Белопільський, О. Бородіна, Ю. Бурих, К. Волощук, Т. Гаращенко, Л. Гринів, О. Гуріна, Т. Глубіцька, М. Дженкен та багато ін.

Проте еколого-економічний напрям залишається відкритим для досліджень не лише на даному етапі економічного розвитку, але й на перспективу. Необхідним є системне обґрунтування трансформацій розвитку аграрного сектора як відповіді на значну кількість ринкових викликів, змін у соціально-економічному, політичному й культурному житті України, неприйнятному на сьогоднішній стані докільля за екологічними параметрами [1].

Ефективним підґрунтям для забезпечення ресурсної діяльності підприємств є інноваційна діяльність, яка визначатиме рівень інноваційних можливостей суб'єктів господарської діяльності. Будь-яка країна, яка стала на шлях інноваційного розвитку і широкомасштабного використання його результатів, вже не зможе і не повинна ігнорувати такі об'єктивні чинники, як вичерпність природних ресурсів, насамперед невідтворюваних, уразливість, екологічна зрівноваженість та екологічна місткість природного середовища, межі його міцності і опірності щодо негативних і шкідливих антропогенних впливів тощо. Зазначені чинники мають всебічно враховуватися не лише у господарській діяльності, а і у визначенні напрямів, темпів, масштабів соціально-економічного розвитку на основі вивчення характеру і особливостей властивих біосфери, складних і взаємозалежних явищ та процесів, екологічних наслідків життєдіяльності суспільства. За умов зростаючого негативного впливу на екосистеми дії суспільства мають бути обов'язково зрівноваженими, адекватними існуючій екологічній ситуації, щоб не вступати у суперечність з екологічними законами, призводячи до негативних змін і необоротних процесів у біосфері. Тобто соціально-економічна діяльність суспільства зрештою не повинна підривати природну основу розвитку суспільства [2].

Отже, на економічні і екологічні процеси впливає взаємозв'язок людини і природи, тобто ці процеси проявляються через діяльність людей, тому, що задоволення потреб суспільства не можливе без урахування стану взаємодії з екосистемами.

Інформаційні джерела

1. Меглей В.І. Еколого-економічний розвиток аграрного сектора України: перспективи державного регулювання. Науковий погляд : економіка та управління. 2017. № 2 (58) . С. 136-146.

2. Сіренко Н.М. Управління стратегією інноваційного розвитку аграрного сектора економіки України: [монографія]. – Миколаїв, 2010. – 416 с.

Кушнір О. В., здобувач вищої освіти факультету менеджменту
Миколаївський національний аграрний університет

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Основою розроблення стратегії управління трудовими ресурсами організації є кадрова політика. У сукупності кадрова політика і стратегія управління трудовими ресурсами відображають перспективу забезпечення організації людським капіталом з позиції її розвитку й підвищення ефективності виробничо-господарської діяльності. Стратегія управління трудовими ресурсами – комплекс загальних довготермінових підходів до управління зайнятістю в організації [1].

Суб'єктом стратегічного управління трудовими ресурсами в організації є служба управління персоналом та залучені вищі лінійні і функціональні керівники.

Об'єктом стратегічного управління трудовими ресурсами в організації є весь трудовий потенціал організації, динаміка його розвитку та цільові взаємозв'язки, політика щодо персоналу, технології і методи управління, засновані на принципах стратегічного управління. Досягнення стратегії управління трудовими ресурсами організації можливе лише за рахунок дієздатності їх трудового потенціалу. При цьому персонал організації починає розглядатись як основний ресурс організації, що визначає в першу чергу успіх її діяльності [2].

В управлінській практиці суттєву роль відіграє вироблення довготермінових заходів з управління ресурсами, до яких належать і трудові ресурси (трудова потенціал). При розробленні стратегії діяльності організації важливим є визначення оптимальної тривалості стратегічного періоду. Ним, як правило, є період часу, протягом якого в діяльності організації відбуваються суттєві якісні або кількісні зміни. На думку більшості вчених, стратегічний період повинен охоплювати понад 10 років.